

Sygn. akt IV W 1135/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 listopada 2020 r.

Sąd Rejonowy dla (...) w W. IV Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Radosław Myka

Protokolant: Aleksander Szczęsny

W obecności przedstawiciela Straży Miejskiej M. S. W.: -

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 30 listopada 2020 r.

sprawy:

M. J., c. E. i N., ur. (...) w S.

obwinionej o to, że:

w okresie od dnia 07 września 2019 r. do dnia 13 września 2019 r., tj. w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania, w W. przy ul. (...) będąc posiadaczem pojazdu marki O. o nr rej. (...) wbrew obowiązкови nie wskazała na żądanie Straży Miejskiej (...) W. komu powierzyła w/w pojazd do kierowania lub używania w dniu 12 sierpnia 2019 r. o godz. 14:20,

tj. o czyn z art. 96 § 3 k.w. w zw. z art. 78 ust. 4 Ustawy z dn. 20.06.1997 „Prawo o ruchu drogowym” (Dz. U. Nr 108 poz. 908 ze zm.).

orzeka:

1. Obwinioną M. J. uniewinnia od popełnienia zarzucanego jej wykroczenia z art. 96 § 3 k.w.
2. Koszty sądowe w sprawie przejmuje na rzecz Skarbu Państwa.

Sygn. akt IV W 1135/20

UZASADNIENIE

M. J. została obwiniona o to, że w okresie od dnia 07 września 2019 r. do dnia 13 września 2019 r., tj. w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania, w W. przy ul. (...) będąc posiadaczem pojazdu marki O. o nr rej. (...) wbrew obowiązкови nie wskazała na żądanie Straży Miejskiej (...) W. komu powierzyła ww. pojazd do kierowania lub używania w dniu 12 sierpnia 2019 r. o godz. 14:20, tj. o wykroczenie z art. 96 § 3 k.w. w zw. z art. 78 ust. 4 Ustawy z dn. 20.06.1997r. „Prawo o ruchu drogowym”

Na podstawie materiału dowodowego ujawnionego w trakcie rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 12 sierpnia 2019 r. około godz. 14.20 funkcjonariusze Straży Miejskiej (...) W. pełniąc służbę patrolową w rejonie dzielnicy B., znajdując się na ul. (...) zauważyli pojazd marki O. o nr rej. (...), zaparkowany w strefie obowiązywania znaku drogowego D-40 poza miejscami wyznaczonymi do parkowania, co stanowi wykroczenie z art. 97 k.w.

W wyniku prowadzonych przez Straż Miejską m st. W. czynności wyjaśniających ustalono, iż właścicielem wskazanego wyżej samochodu jest R. J., a jego posiadaczem M. J. c. E. i N., ur. (...) w S., której R. J. powierzył ten pojazd do użytkowania.

W dniu 2 września 2019 r. Straż Miejska (...) W. wezwała M. J. do wskazania w terminie 7 dni, komu powierzyła wyżej wymieniony pojazd do kierowania lub używania w dniu 12 sierpnia 2019 r. o godz. 14.20, a jeżeli była wówczas kierowcą do zapłaty mandatu karnego kredytowanego w wysokości 100 złotych i odpowiedniego wypełnienia dołączonego do treści wezwania pisemnego oświadczenia. W treści wezwania zawarto pouczenie, że M. J. jako posiadacz pojazdu – stosownie do treści art. 78 ust. 4 i 5 ustawy z dnia 20.06.1997 r. „Prawo o ruchu drogowym” - ma obowiązek wskazać na żądanie uprawnionego organu, komu powierzyła pojazd do kierowania lub używania we wskazanym czasie, a niedopełnienie tego obowiązku naraża ją na odpowiedzialność za wykroczenie z art. 96 § 3 kw. Wezwanie wraz z pouczeniem wysłano na ustalony adres pobytu M. J., tj. w W. przy ul. (...). Wezwanie jednak nie zostało skutecznie doręczone M. J., która w tym okresie przebywała u córki na terenie Niemiec. Jednocześnie znajdujący się w aktach sprawy duplikat potwierdzenia odbioru z dnia 06.09.2019 r., z uwagi zarówno na jego treść, w tym charakter zawartego w jego obrębie pisma w miejscu „data i podpis odbiorcy”, jak również treść wyjaśnień M. J., budzi uzasadnione wątpliwości co do prawdziwości zawartych w nim okoliczności. Został zdaniem Sądu sporządzony przez pracownika placówki pocztowej. W dniu 20 sierpnia 2020 r. Straż Miejska (...) W. skierowała do M. J. wezwanie do stawiennictwa w siedzibie Straży Miejskiej w celu przesłuchania w charakterze podejrzanej o wykroczenie z art. 96 § 3 k.w., które nie zostało doręczone adresatowi, zostało podwójnie awizowane i zwrócone do nadawcy.

W dniu 27 sierpnia 2020 r. Straż Miejska (...) W. skierowała do Sądu Rejonowego dla (...) w W. wniosek o ukaranie M. J. jako obwinionej o popełnienie wykroczenia z art. 96 § 3 k.w.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: notatki urzędowej (k. 1, 6), dokumentacji fotograficznej (k. 2-5), wezwania wraz z zpo (k. 12-14), wezwania (k. 15-16), wyjaśnień obwinionej (k. 38-39).

W trakcie czynności wyjaśniających Straż Miejska (...) W. w trybie art. 54 § 7 k.p.w. odstąpiła od przesłuchania w charakterze osoby podejrzanej M. J., z uwagi na jej niestawiennictwo do siedziby Straży Miejskiej w celu złożenia wyjaśnień (k. 17).

Obwiniona M. J. w trakcie rozprawy głównej nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu i wyjaśniła, że nie otrzymała ze Straży Miejskiej żadnego pisma informującego o popełnieniu wykroczenia czy obowiązku stawiennictwa w celu złożenia wyjaśnień. Obwiniona wskazała, że zarówno w drugiej połowie 2019 r. do sierpnia bieżącego roku przebywała na terenie Niemiec u córki. Obwiniona zakwestionowała także autentyczność swojego pisma w treści dowodu doręczenia wezwania z dnia 06.09.2019 r. (k. 14), twierdząc, że tego pisma nie otrzymała, jak również nie było możliwości, aby ktoś odebrał tę korespondencję za nią, w tym jej syn, który mieszka w S. i nie przyjeżdża do W.. Wyjaśniła, że pierwsze pismo w tej sprawie dostała z sądu, Obwiniona potwierdziła, że jest użytkownikiem pojazdu marki O. o nr rej. (...) (k. 38-39).

Sąd zważył co następuje:

Sąd uwzględnił wyjaśnienia obwinionej w zakresie okoliczności kluczowej dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, a więc co do braku świadomości i wiedzy obwinionej o obowiązku wskazania na żądanie Straży Miejskiej (...) W. osoby, której powierzyła pojazd marki O. o nr rej. (...) do kierowania lub używania w dniu 12 sierpnia 2019 r. o godz. 14:20, w okresie wskazanym w treści zarzucanego czynu, albowiem jej wyjaśnienia są logiczne i przekonujące, a przede wszystkim dlatego, że przeciwko przedstawionej przez nią wersji zdarzenia nie przemawiają w sposób nie budzący wątpliwości żadne inne dowody zgromadzone w niniejszej sprawie. Wskazać należy, iż jedynym dowodem przedstawionym przez oskarżyciela publicznego mogącym skutecznie podważyć wersję obwinionej odnośnie braku świadomości konieczności wskazania użytkownika ww. pojazdu we wskazanym wyżej okresie, powinien być dokument w postaci dowodu doręczenia wezwania Straży Miejskiej z dnia 2 września 2019 r. do wskazania przez obwinioną w terminie 7 dni, komu powierzyła wyżej wymieniony pojazd do kierowania lub używania w dniu 12 sierpnia

2019 r. o godz. 14.20. W ocenie Sądu znajdujący się w aktach (na k. 6) przedmiotowy dokument budzi jednakże istotne wątpliwości co prawdziwości zawartych w nich okoliczności. Wskazać należy, iż dokument ten stanowi jedynie „duplikat” przedmiotowego potwierdzenia odbioru, oskarżyciel nie przedłożył więc oryginału tego dowodu. Co istotniejsze jednak, Sąd dokonując analizy treści tego dokumentu, w tym charakteru pisma, którym został sporządzony, nabral wątpliwości co do tego czy rzeczywiście pismo w miejscu „data i podpis odbiorcy” zostało nakreślone przez obwinioną. W ocenie Sądu charakter pisma zawarty zarówno na awersie, jak i rewersie tego dokumentu, może wskazywać, iż został on w całości wypełniony przez jedną osobę. Podpis widniejący na dokumencie potwierdzającym doręczenie pisma Straży Miejskiej znacząco różni się od podpisu widniejącego na sprzeciwie od wydanego wyroku nakazowego (k. 29). Mając na uwadze treść wyjaśnień obwinionej, która kategorycznie zaprzeczyła, aby otrzymała przedmiotowe wezwanie, wskazując, iż data i podpis odbiorcy nie zostały sporządzone jej charakterem pisma, Sąd uznał, iż nie sposób kategorycznie wykluczyć tego, że przedmiotowej korespondencji obwiniona mogła nie otrzymać. Treść dokumentu skłania Sąd do uznania, iż dokument dotyczący doręczenia wezwania sporządziła pracownica placówki pocztowej. Powyższe jest tym bardziej prawdopodobne, jeśli uwzględni się okoliczność, że obwiniona nie przebywała pod adresem ul. (...) w W. we wrześniu 2019 r. Jednocześnie biorąc pod uwagę charakter niniejszej sprawy, brak jest możliwości dopuszczenia innych dowodów pozwalających tę okoliczność jednoznacznie zweryfikować. W zaistniałej sytuacji Sąd nie był w stanie podważyć wyjaśnień obwinionej i ustalić, że mając wiedzę o wezwaniu ze Straży Miejskiej wzywającym ją do wskazania w terminie 7 dni otrzymania wezwania, tj. w okresie od 07 września 2019 r. do dnia 13 września 2019 r., osoby, której powierzyła pojazd marki O. o nr rej. (...) do kierowania lub używania w dniu 12.08.2019 r. o godz. 14:20, wbrew obowiązkowi tego nie uczyniła.

W ocenie Sądu w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego po dokonaniu jego oceny w oparciu o dyrektywy wskazane w art. 7 k.p.k. należy stwierdzić, że nie jest możliwe ustalenie czy obwiniona M. J. popełniła zarzucane jej wykroczenie. Na podstawie art. 96 § 3 k.w. odpowiada bowiem sprawca, który wbrew obowiązkowi nie wskaże na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Zgodnie z art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym właściciel lub posiadacz pojazdu jest obowiązany wskazać na żądanie uprawnionego organu (w tym Straży Miejskiej), komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie, chyba że pojazd został użyty wbrew jego woli i wiedzy przez nieznaną osobę, czemu nie mógł zapobiec. Bezsporne jest, że dla zaistnienia wykroczenia z art. 96 § 3 k.w. konieczna jest świadomość u danej osoby istnienia takiego obowiązku, a więc wiedza, że Straż Miejska jako organ uprawniony do żądania takich informacji skierowała do właściciela czy posiadacza pojazdu wezwanie do podania tych informacji w określonym terminie. W niniejszej sprawie wobec treści wyjaśnień obwinionej, która zaprzeczyła jakoby miała wiedzę, że otrzymała skierowane przez Straż Miejską (...) W. wezwanie z dnia 02.09.2019 r. do wskazania w terminie 7 dni otrzymania wezwania, tj. od dnia 07 września 2019 r. do dnia 13 września 2019 r. osoby, której powierzyła pojazd marki O. o nr rej. (...) do kierowania lub używania w dniu 12.08.2019 r. o godz. 14.20 oraz braku innego, obiektywnego, a zarazem nie budzącego żadnych wątpliwości co do tej okoliczności materiału dowodowego, brak jest podstaw do skazania M. J. za zarzucane jej wykroczenie.

Reasumując Sąd uznał, iż zgromadzony w sprawie materiał dowodowy jest niewystarczający aby M. J. przypisać winę odnośnie popełnienia zarzucanego jej w tym postępowaniu czynu zabronionego. W związku z istniejącymi wątpliwościami w tym zakresie Sąd w myśl zasady in dubio pro reo wyrażonej w art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w. zobowiązany był rozstrzygnąć je na korzyść obwinionej i uniewinnić ją od popełnienia zarzucanego czynu.

O kosztach sądowych Sąd orzekł na podstawie art. 118 § 2 k.p.w.